

G L O S S A R I

Inconscientment unes vegades, i amb una consciència impotent d'altres, els catalans hem fet el joc durant una colla de mesos a la més primària i la més infeliç de les manobres polítiques, encara que els seus esgrimidors s'hagin emparat sovint en l'apoliticisme menys efectiu del món.

Ens referim a la magna troballa dels incontrolats, pretext de totes les experiències estúpides, sofert ase dels cops, camp abonat per als maneigs més tèrbols i el caciquisme més baix.

Una organització amb incontrolats pot anar a tot arreu i intentar qual-sevol aventura. Si l'aventura fracassa, hom l'atribueix als incontrolats, i es queda tan digne i tan intocable com sempre. Si, pel contrari, l'aventura reïx, aleshores tot el mèrit és de l'organització, dels seus homes responsables, de les seves teories i de la seva acció.

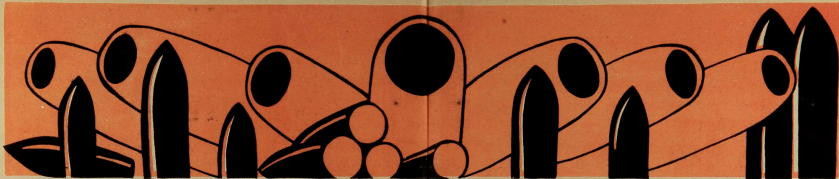
Es tan pueril la trama d'aquest ardit, que només pot prosperar en els pobles molt mal preparats políticament, la ciutadania dels quals no tingui la maduresa mitjana dels pobles d'Europa.

A Catalunya, ens ha correspost la vergonya d'haver deixat arribar fins un límit inconcebible el triomf dels incontrolats.

Es inútil que ara ens esquinquem les vestidures per haver perdut l'Ordre Públic, i és inútil que atribuïm aquesta pèrdua a l'esperit centralista d'alguns ministres espanyols. En tot cas, la culpa és nostra per haver-los facilitat magníficament el camí.

I el pitjor de tot és que persistim en l'error després de la tragèdia, que seguim parlant d'incontrolats quan els perfectament controlats de sempre congrien al nostre voltant els elements de provocació que, si no rectifiquem immediatament, els permetran arrodonir allò que en llur primer intent els ha resultat fallit.

GAELI

Hitler i Mussolini recomanen als seus feligresos que untin les llesques de pa amb brillantina puix que la mantega la necessiten per a fer canons

Autarquia, Autarquia, és que al
fin me has de matar (Tango)

ENTREVISTES

Aquests darrers vint anys s'han vingut accentuant visiblement els rumors que anuncien una entrevista de Hitler amb Mussolini. L'ocasió d'aquests rumors ha coincidit amb l'accentuació no menys persistent d'altres que anuncien una entrevista de Mussolini amb Hitler: de fet, però, encara no ha estat

confirmat que s'hagi desmentit que no sigui cert que Mussolini vulgui entrevistar-se amb Hitler ni que Hitler vulgui entrevistar-se amb Mussolini.

Hom considera que el més probable serà que s'entrevistin tots dos amb tots dos i, per tant, pot considerar-se imminent l'entrevista de tots quatre que perquè tingui més to diplomàtic i internacional serà denominada La Conferència dels Quatre, encara que naturalment els conferenciants només seran dos.

Totes les referències que ens venen a mà d'aquesta imminent Conferència deuen a entendre que en ella es tractarà exclusivament d'enfortir l'eix Roma-Berlin, i fins i tot potser els resultats tractaran, a més d'ampliar-lo, aquest eix, a fi que amb el temps i l'aiut de la passivitat de les Grans Democràcies pugui arribar a ésser l'eix del món i l'esperança d'eix de l'altre món.

Si els treballs d'aquesta Conferència aconseguissin repetir, com tot ho fa esperar, l'eix que ara com ara només es diu eix Roma-Berlin, passaria a dir-se de moment l'eix Roma-Berlin - Tòquio - Brussel·les - Viena - Reus - París - Londres.

És clar que tot pot fallar en aquest món i no es pot dir blat que no sigui el sac i ben lligat.

En aquest cas concret, però, sembla que tot està previst i que res no farà fàcia, cosa que per altra banda desdiuma dels darrers esdeveniments

esdevinguts a Londres mentre hom feia veure que coronava Jordi Vilà.

ENTREVISTES I MES ENTREVISTES. PRELIMINARS I MES PRELIMINARS

A Londres, i mentre hom feia veure que coronava Jordi Vilà, per a despatxar, com que ningú no s'ha despatxat, puix que hom considera que si Jordi Vilà ha passat tot l'hivern sense portar res al cap igualment o millor hauria passat l'estiu, hom passat coses molt grosses per a ésser passades per als pels que sequen amb atenció les coses del món, d'aquest món de m...

Aprofitant l'opacitat diplomàtica del moment, Eden s'ha entrevistat amb Blomberg i per tant Blomberg s'ha hagut d'entrevistar, encara que tracta d'omniparlar, amb Eden; Delbos s'ha entrevistat amb Baldwin i amb en Churchill; Churchill, per tant, s'ha entrevistat amb Baldwin i amb en Delbos, i Baldwin amb en Delbos i amb en Churchill; després, s'han entrevistat tots plegats amb altres i altres amb uns. Simultàniament Goering, com que no l'han volgut a Londres, ha anat a Venècia i s'ha entrevistat amb el «duche» i el «duche» s'ha entrevistat amb en Mussolini i amb Goering i després el «duche» ha pres la «ducha».

I bé, tot això no us diu res? En que per ventura no veieu que en tot això hi ha una mà oculta?

L'AUTARQUIA

Damen, si sentyeres, per una vegada teneu raó els meus pensats.

En tot això hi ha una mà oculta. Ara bé, hom no sap ben bé, si aquesta mà oculta és d'home, de dona o d'infant, però hem suposat, encara que aquesta mà oculta sigui tan oculta com vulgui, que aquesta mà ni és d'home ni de dona ni d'infant, sinó de monstre i no de monstre macallí ni de monstre femení ni de monstre neutre, sinó de monstre hermafrodita i homosexual, o sigui, per dir-ho d'una vegada, una mà leutona.

Una mà de ferro que no té la suavitat i la tendresa de la mantega, sinó l'aspror sorda i freda del canó.

Vet ací la mare dels aus. Aquest monstre ferrat, fred i llicós és L'AUTARQUIA!!!

PER A DOMINAR EL MÓN

Heu dit que l'Autarquia és un monstre i potser hem mentit, però no ho hem fet perquè feia més bonic.

En realitat l'Autarquia és un monstre i no ho és segons com hom s'ho miri.

L'Autarquia, per bé que vista des de dintre és un monstre, vista des de fora només és una encicladora lenta.

L'Autarquia és un moviment sentimental i brutal i nacional que té per finalitat immediata conquerir el món o més ben dit avassallar-lo o soterrar-lo.

Ella fa veure que només va contra el comunisme i contra el bolxisme, però en realitat no s'ho creuen ni els incoercibles.

Ella tracta de dominar el món, però no per la força bruta com suposen els mal asobadents, sinó per la debilitat dels com tractaven esquadament de demostrar, «com verà el que layere», que deia Micolet de Cervantes.

Els inventors de l'Autarquia obliquen els seus feligresos a no tenir la isonègia perquè la mantega la necessiten per a fer canons, encara que sembli mentida puix que els canons no són de mantega sinó de ferro. Hem dit ara que fóra millor que Hitler i Mussolini obliquessin els seus esclaus a no menjar ferro, però hom ha d'ésser menys simpàtic i rumiar un xic més les coses.

Hom no vol literalment fer canons de mantega, sinó que vol pols-ear la mantega i fer els canons amb els quarts que en trequi.

Aleshores encara sembla que en comptes de venir a Espanya a conquerir les mines de ferro els autarquas haurien d'anar a Suïssa a cercar les mines de mantega, però les coses van com van.

El cert és que Mussolini i Hitler obliquen els seus súbdits a no menjar mantega i a untar les llesques de pa amb brillantina i, és clar, els súbdits de Mussolini i de Hitler com que ningú no els ho pot privar, car si poguessin ja els ho privarien, es van aparrant i es van debilitant fins que quan són ben debils ben debils hom els obliga a anar voluntàriament per aquests mons de Déu conquistant el món.

I naturalment com que estan debils ningú no els pot tirar en cara

que el vulguin conquistar per la força bruta, i per tant el Comitè de la no intervenció no ha pas d'intervenir per a res, i tota collanta.

Aquesta és, simple i senzilla, la Paula de la Mantega i els Canons i tot l'altre que us diguin no ho heu de creure ni encara que us porten sin a Sant Elies.

PERE GALLARI

